

BÚCSÚZUNK PROF. DR. ZVONIMIR MARICTÓL (1944-2024)

Életének 81. esztendejében, 2024. november 23-án elhunyt Prof. Dr. Zvonimir Marić építőmérnök, egyetemi tanár.

1944. április 1-jén született Hercegovinában, felsőfokú tanulmányait a zágrábi egyetemen végezte, 1968-ban szerzett építőmérnöki oklevelet. Mérnöki munkáját a horvát Hidrotechna vállalatnál kezdte tervezői művezetőként.

A jugoszláv hadseregben teljesített katonai szolgálat után a zágrábi egyetemre került. Ott betontechnológiai kutatásokat végzett, majd a hírirodában lett tervező, később, 27 éven át irányító tervező, azután irodavezető. Számos jelentős hídszerkezet fűződik nevéhez: felüljárók, völgyhidak, vasúti és közúti hidak tervezése, ellenőrzése.

Időközben, 1975-ben sikerrel pályázott egy magyarországi ösztöndíjra. Tudományos kutató munkáját a BME Építőipari Laboratóriumában végezte, a hajlítás-nyírás-csavarás jelenségének újszerű kísérleti-elméleti feldolgozását végezte el. E témában írt értekezése és kiváló vizsgái alapján avatta a BME műszaki doktornak 1979-ben. Eredményeit továbbfejlesztette, 1982-ben hazájában megszerezte a műszaki tudomány doktora címet.

A Horvátországban folyamatos tervezői munka mellett 1977-től a zágrábi egyetemen is oktatott, előbb a hidak, majd a vasbeton szerkezetek tanszékén. 1983-tól docens, 1988-tól egyetemi tanár kinevezést nyert. 1985-86-ban jugoszláv műszaki segélyszolgálat keretében Algériában irányító tervezőként járult hozzá számos hídszerkezet megvalósításához.

1988-tól 2002-ig Horvátország pécsi főkonzuljaként diplomáciai szolgálatot teljesített, jól szolgálva a két ország kapcsolatát.

Hazájába visszatérve az eszéki egyetem építőmérnöki karán a hidak és a feszített vasbeton szerkezetek professzorává nevezték ki.

Számos cikke jelent meg horvát és nemzetközi szaklapokban. Folyóiratok szerkesztője, szerkesztőbizottsági tagja volt, a Ceste i Mostovi főszerkesztője, a Horvát Műszaki Akadémia munkatársa. Közreműködött a CEB és a FIP munkájában mint bizottságok tagja. A **fib** Horvát Tagozata alapítója és titkára volt.

Külön kell szólnunk azokról a körülményekről, amelyek Zvonko személyét – ahogy őt barátai Magyarországon is szólították – a magyar mérnökökhöz fűzik.

Gazdag nyelvtudású volt, a szláv nyelveken kívül világnyelvek ismerete. Magyarul egy szót sem beszélt első budapesti útjának elején, de gyorsan igen jól megtanulta nyelvünket. Ebben segítette magánélete, ugyanis feleségül vette a BME Vasbetonszerkezetek Tanszéke munkatársát, Nagy Máriát. Három gyermekük született.

Pécsi diplomáciai küldetése idején minden lehetőséget megragadott a magyar kollégákkal való együttműködés segítésére. Számos magyarországi szakmai rendezvényen vett aktívan részt. Egyengette magyar szakemberek horvátországi útjait, segítette publikációs tevékenységüket, szereplésüket horvátországi fórumokon. 2006-ban segítségével rendkívül tartalmas hídsz tanulmányúton ismerhette meg a 46 fős magyar mérnökcsapat a horvát hídepítést. A hazai Hídmérnöki konferencia részvevője és előadója volt több alkalommal.

Zvonimir Marić professzor 1998 óta a **fib** Magyar Tagozat tagja. 2006-ban elnyerte a Palotás László-díjat. 2016-ban a Hídszokért Egyesülettől Clark Ádám Életműdíjban részesült.

Zvonko mindig vidám, derűs természetével, nagy precizitással végzett munkájával, és önzetlenül segítette minden hozzá fordulónak akár személyes akár szakmai kérdésekben is. Tőle tanulhattuk meg a leghídszabb köszöntést: „Sok boldogságot!”

Nyugodjék békében!

Hajós Bence

BÚCSÚZUNK PROF. DR. ZVONIMIR MARICTÓL (1944-2024)

Származását tekintve, születésekor nem folyt magyar vér ereiben, de a vágyakozás, hogy egy ismeretlen nyelvet megtanuljon, egy gyönyörű beteljesedett szerelem és ötven év szakmai kapcsolatban fogant barátságok, valamint élmények teljességgel magyarrá tetté őt.

Zvonko – ahogy - a jeles építőmérnök professzort a barátai hívták nem akart építőmérnök lenni és a hatvanas évek kommunizmust építő hatalmi szervei sem tették könnyűvé a mérnökké válás folyamatát. Zvonko nyelveket szeretett volna tanulni, de a sors a mérnöki hivatást jelölte meg számára.

Az egyetemi évek alatt a tankörtársak politikai tüntetéseiben nem vett részt, de ártatlanul, igaztalanul 8 hónapra őt is bebörtönözték, majd mivel börtönviselt volt, hosszú ideig érezhette ennek „áldásos” hatását.

A zágrábi, az eszéki egyetem nyugalmazott professzora kalandos életútja során számtalan híd tervezésében, megvalósításában vett részt. A vasbeton építészet új szemléletű megközelítésében élen járó szakértőként egyetemi tankönyvek, konferencia előadások, szakértői jelentések fémjelzik 80 éves életútját.

Gyors gondolkodású, jó tanuló révén a szakmai feladatok megoldásában a legjobbat kereste és találta meg, de a szimpla műszaki megoldást ismertető előadásait sajátosan egyéni fanyar humorával mindig élvezetessé tette! Fogékonysága nem korlátozódott a műszaki ismeretekre - bár annak legjobb művelője volt - nyitott volt a történelemre, a különböző népek, nemzetek hagyományaira, művészetére.

Ebben hatalmas segítség volt számára, hogy hihetetlen

gyorsasággal tanult nyelveket. A mellett, hogy bosnyák-horvát nyelven anyanyelvi szinten beszélt, értett szerb, szlovén nyelven, megtanulta a cseh, a lengyel, a német, az angol és a francia nyelvet is. A magyar nyelv megismerése több kudarc után végül életre szóló sikerrel zárult, aminek az eredménye egy gyönyörű magyar lány hűséges szerelme, három gyermek és az örök magyar barátság lett.

Így vált a szegénysorsú hercegovinai kisgyerekből világlátott és elismert szakember, professzor, tehetségének, szorgalmának és kitartásának köszönhetően. Barátai, tanítómesterei közül ki kell emelni dr. Tassi Géza, tanár úr személyét, a Budapesti Műszaki Egyetem professzor emeritusát, aki rengeteg fiatal építőmérnök között Zvonkót is oktatta, kísérleteiben támogatta, doktori címének megszerzésében pedig konzulensként segítette.

Dr. Zvonimir Marić 2006-ban kapta meg a Palotás László-

díjat kiemelkedő mérnöki munkájáért a *fib* (Nemzetközi Betonszövetség) Magyar Tagozatától a BME Dísztermében.

Zvonko 70. születésnapját még együtt ünnepeltük a fib Magyar Tagozat tagságával a Kárpátia Étteremben 2014. április elején. Mi minidig büszkék voltunk rá, hogy Zvonko szívesen volt közöttünk, és rendszeresen járt összejöveteleinkre.

2024. december 2-án Zágrábban a magyar hidász barátok és a Hidászokért Egyesület nevében több száz gyászolóval együtt leróttuk kegyeletünket jeles barátunk ravatalán.

A végső búcsút azzal köszöntéssel vesszük elhunyt barátunktól, amit tőle igen sokszor hallottunk, és örömmel emlékszünk vissza rá: *Sok boldogságot!*

*Barta János írása alapján lejegyezte
dr. Balázs L. György és Kolozsi Gyula*